

§ 1. Na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązująca:

- 1) statutu urzędów miar z dnia 7 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 429) z wyjątkiem art. 13;
- 2) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1919 r. o legalnych jednostkach miar (Dz. P. P. P. № 41 poz. 299);
- 3) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 maja 1919 r. o koncesjonowaniu wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad nimi (Dz. P. P. P. № 57 poz. 346).

§ 2. Termin określony w art. 6 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 maja 1919 r. o koncesjonowaniu wyrobu i sprzedaży narzędzi mierniczych i o nadzorze nad nimi (Dz. P. P. P. № 57 poz. 346) liczy się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

497.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 24 czerwca 1922 r.

o legalnych jednostkach miar, dozwolonych do dalszego tymczasowego używania na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na podstawie artykułów 1 i 24 dekretu o miarach (Dz. Praw r. 1919 № 15, poz. 211) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 100, poz. 716) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego dozwala się używać aż do odwołania dla pomiarów objętości, jako jednostkę legalną garnca równego czterem litrom i kwarty równej jednemu litrowi.

§ 2. W obrocie publicznym dozwala się posługiwania, na obszarze określonym w § 1, wzorcami miar, wyrażającymi miary dotychczas na tymże obszarze używane, a niewymienionymi w dekreście o miarach

(Dz. P. P. P. r. 1919 № 15, poz. 211) lub rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1919 roku o legalnych jednostkach miar (Dz. P. P. P. r. 1919 № 41, poz. 299), rozciągnięciem na ziemię, wymienione w § 1 rozporządzeniem z dnia 24 czerwca 1922 r. (Dz. U. P. P. № 54 poz. 496), do 31 grudnia 1922 roku, o ile wzorce te były legalizowane we właściwym urzędzie miar, cecha legalizacji nie jest według przepisów tegoż urzędu przedawniona i wzorce same pozostają legalne i rzetelne.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą po upływie dwóch tygodni od daty ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

498.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 4 lipca 1922 r.

do ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o zaopatrzeniu weteranów powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. i wdów po nich.

Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. i wdów po nich (Dz. U. R. P. № 26, poz. 212) w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej zarządza się co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia wstępne.

§ 1. Komisja Kwalifikacyjna dla weteranów powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. przy Ministerstwie Spraw Wojskowych, składa się z 9 członków, w tym trzech przedstawicieli Rządu, t. j. Ministerstwa Spraw Wojskowych, Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i 6 weteranów powstań narodowych, którzy zostali już wciągnięci na listę rzeczywistych uczestników powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. Przewodniczącym Komisji jest przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych, mianowany przez Ministra Spraw Wojskowych, zaś jego zastępcą przedstawiciel Ministerstwa Skarbu, mianowany przez Ministra Skarbu, w liczbie weteranów, należących do komisji kwalifikacyjnej zasiada 5 delegatów Stowarzyszeń weteranów 1863 roku: w Warszawie, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Wilnie, po jednym od każdego z tych stowarzyszeń. Delegaci ci muszą być zaopatrzeni w piśmienne pełnomocnictwa, wystawione przez zarządy odnośnych stowarzyszeń, stosownie do postanowień ich statutów. Dziewiątego członka Komisji mianuje Minister Spraw Wojskowych na wniosek przewodniczącego z pośród weteranów 1863 roku.

W wypadku niewyznaczenia delegata do Komisji przez którekolwiek z powyżej wymienionych stowarzyszeń weteranów, Minister Spraw Wojskowych